

Протокол

гр. София, 19.09.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 19.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3455** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След спазване на разпоредбите на чл. 142, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, на именното повикване в 11:46 ч. се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ: И. П. Д. - редовно призован, явява се лично и с адв. Б., с пълномощно по делото.

ОТВЕТНИКЪТ: СТ. СПЕЦ. АИО - ГРАО, РАЙОН К. П. - СО И. М. - редовно призован, се представлява от юрк. В. с пълномощно, което представя.

ЗАИНТЕРЕСОВАНАТА СТРАНА: ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ „СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ“ - П. - редовно уведомена, не се представлява.

ЗАИНТЕРЕСОВАНАТА СТРАНА: Б. П. А. Ч/З НАСТОЙНИКА МУ В. И. А. редовно уведомена, се представлява от В. И. А. /лично/ и адв. И. В., с пълномощно по делото.

Софийска градска прокуратура: редовно уведомена, не изпраща прокурор за участие в производството по делото.

Вещото лице: Е. М. М. - редовно призовано, не се явява.

Вещото лице: В. Я. Й. - редовно призовано, не се явява.

Процесуалните представители на страните (поотделно): Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ, като съобрази липсата на процесуални пречки за разглеждане на делото в днешното съдебно заседание,

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ДОКЛАДВА изпратените със съпроводително писмо, постъпило в АССГ на

11.07.2022г. писмени доказателства.

АДВ. Б.: Запозната съм с изпратените доказателства. Не възразявам те да бъдат приети. Водим допуснатите ни свидетели, те са извън залата.

ЮРК. В.: Да се приемат изпратените писмени доказателства. На този етап нямам доказателствени искания.

АДВ. В.: Да се приемат доказателствата. Водим за разпит допуснатите ни свидетели, след което да бъде извършена експертизата.

По доказателствата, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА докладваните в днешното съдебно заседание писмени доказателства.

В залата се въведе свидетелят Р. Г. А. – З., ЕГН: [ЕГН].

Предупредена за наказателната отговорност по чл.290 от НК.

Обеща да каже истината.

Разпитана свидетелката отговори: И. го познавам, откогато е с Б.. Това беше повече от десет години. С Б. бяхме приятелки от 1998 г. до нейната смърт. Детето Б. го познавам от раждането му. Б., както казах живя с И. десет години, може би и повече. Живееха в апартамента на Б., като с тях живееше и едно куче порода - хъски, което държа да отбележа защото кучето почина август месец малко преди Б. да бъде диагностицирана с онкологично заболяване. За мене като майка, когато има и домашен любимец това също е една загуба за детето, защото то беше свикнало с този домашен любимец. Б. и И. живееха заедно така, както аз със съпруга ми, с тази разлика само, че те нямаха подписан граждански брак. За мен той беше изключително грижовен баща, /свидетелката разстроена, плаче, бел. на съдията/. Не е хубаво това, което трябва да кажа, но отношенията между нея и майка й не бяха добри, въпреки че контактуваха и леля В. се грижеше за детето, когато Б. й го оставяше. Аз с Б. бях изключително близка. Всяка събота и неделя ние излизахме някъде заедно. Обикновено бяхме с моята кола, защото е по-голяма. Нея И. я караше до вкъщи, заедно с Бо /детето Б./. Б. наричаше детето така – Бо. Винаги И. е местил седалката на детето от едната кола в другата, държал го е докато Б. премести багажа, правеше всички неща, които са нормални за един баща. Ходеше с нея на лекар по време на бременността. Б. ходеше на контролни прегледи единствено с И.. Той я караше навсякъде, където имаше нужда да отиде. От родилния дом Б. беше посрещната от И., от майка й и баща й, и от С., която е друга приятелка на Б.. Това е най-тежкият разговор, който съм водила с Б. /свидетелката разстроена, плаче, бел. на съдията/. Беше накрая, преди смъртта й, когато тя ми каза, че е помолила И. да се грижи не само за детето й, но и за майка й и баща й. След смъртта на Б., аз вече нямам контакт с детето, тъй като И. беше изгонен от апартамента. За мен това не беше нормално. След загубата, която претърпя детето, то загуби не само майка си, но и баща си. Известно ми е, че друг мъж твърди, че той е биологичен баща на детето. Чувала съм го това от сестрата на този мъж, но също така ми е известно, че той самият не желае да е баща на това дете. Не ми е известно някога Б. да е търсила контакт с този мъж. Знам, че той се казва И.. За мен той е само един донор, никога не е проявил никаква грижа към детето. Той се запозна с детето след смъртта на Б.. И. приема много-тежко раздялата му с Б.. Заедно плачем, тъй като искаме това дете да расте заедно с нас. Изобщо не сме виждали детето. С. ми известно, че му е правено кръщение и му е празнуван рожден ден, но ние не сме били поканени. Известен ми е мотивът на И. да води това дело, защото обича много това дете и иска да се грижи за него като баща. Доколкото

на мен ми е известно, контактите на И. с детето Б. са забранени от баба му В.. Откакто познавам Б., тя никога не е била в добри отношения с майка си. Не става въпрос за последните четири месеца. Майка ѝ непрекъснато я упрекваше след раждането на детето, че е лоша майка, че детето е болно, че не го обгрижва, както трябва, че не го храни както трябва. Тя нае гледачка само за да не обтяга повече отношенията, защото не искаше майка ѝ да помага за детето. Другото, което ми е казвала, че майка ѝ не харесва И. от момента, в който се събраха. По тази причина по празници ходеше при майка си по обяд, за да може вечерта да са си заедно с И. вкъщи. И. организира лечението на Б. в Т. и я води там няколко пъти. Той даде основната част от парите за лечението ѝ, той беше човекът, който полагаше грижи за Б., и който водеше в тях медицински сестри и лекари.

На въпроси на юрк. В., свидетелката отговори: И. не припозна по-рано детето, защото това беше решение на Б.. Може би, защото И. е биологичен баща на детето и градът ни е малък и Б. знаеше, че рано или късно това ще стигне до ушите на детето. Б. желаше, когато детето стане достатъчно голямо да отидат на психолог, който да му обясни как детето има биологичен баща, но И. също му е татко и се грижи за него и го обича. Като самотен родител, който веднъж е минал през това тежко заболяване Б. ползваше повече привилегии в това си качество. Под привилегии имам предвид социални мерки на подкрепа.

На въпроси на адв. В., свидетелката отговори: По отношение на биологичния произход на детето, Б. не ми е казвала да има съмнения за биологичния произход на детето. Никога не сме коментирали сексуалните отношения, които са имали Б. и И.. Участвах в настоящия съвет, защото баба му В. и дядо му предложиха да бъде включена, защото Б. желаше така. Дали още съм член на този настоящия съвет не мога да кажа. Съмнявам се дали още съм член на този настоящия съвет, защото още контактувам с И.. Не мога да кажа конкретната дата, но съм в него от момента на създаването му, доколкото си спомням това беше около две седмици след смъртта на Б.. Знам, че И. беше изгонен след като бяха подадени документите за настоящия съвет, може би беше в края на януари началото на месец февруари. Не си спомням конкретния месец. Последният път, когато видях детето, видях и Б., и нейните родители и им казах, че според мен трябва да потърсим психолог, който да помогне, тъй като ситуацията е достатъчно тежка, а детето е достатъчно голямо. В промеждутъка от време след смъртта на Б. до изгонването на И., аз не съм се виждала с детето. В този промеждутък от време за него се грижеше леля В.. След третото ходене на Б. в Т. нещата много се влошиха. Б. остана на легло и тогава родителите ѝ се преместиха в апартамента, в който те живееха с И.. Преди това, когато Б. ходеше до Т. леля В. гледаше детето, защото Б. ходеше с И. в Т.. В този промеждутък от време до изгонването на И., родителите ѝ бяха в жилището на Б.. Това, което съм наблюдавала преди влошаването на Б. е, че Б. ставаше сутрин хранеше детето, подготвяше го за разходка и около девет часа /зависи от сезона/ леля В. идваше и го извеждаше на разходка. Ако времето беше неподходящо, тя оставаше да го гледа вкъщи. Не мога да кажа дали е било всеки ден. Това, което съм виждала и мога да преценя е грубо отношение, а не като мило, бабино отношение. Може би беше по-строга и Б. точно това не харесваше в отношението на майка ѝ към детето.

Страните /поотделно/ - Нямам повече въпроси.

Съдът освободи свидетелката от залата.

В залата се въведе свидетелката С. Д. Н., ЕГН: [ЕГН].

Предупредена за наказателната отговорност по чл.290 от НК.

Обеща да каже истината.

Разпитана свидетелката отговори: Познавам Б. от 2004 г., а И. от около повече от десет години, откакто е с Б.. Ние бяхме с Б. много близки приятелки последните четири години преди смъртта ѝ. Детето Б. го познавам от момента на неговото раждане. Бях на неговото изписване от родилното отделение в болницата. Ходила съм в дома им неведнъж. Накрая преди Б. да се разболе, работихме заедно от нейното жилище. Тя си гледаше основно детето заедно с И.. Тримата бяха като едно нормално семейство. Знам, че имаха общ бюджет като нормално семейство. Празнувах празниците те тримата като семейство и приятели сред, които съм била и аз. Беше по-сложна обстановката заради К.-19. Основните хора, които детето виждаше докато беше жива Б., освен нея и И., бяхме аз, моята дъщеря, другата ѝ приятелка Р. с нейните деца, и други момичета, които идваха по-рядко-това бяха нейните приятелки от училище. Наблюдавала съм всеки ден отношенията между И. и Б., защото няхме офис и работехме хоум-офис от дома на Б., както вече казах. Дори преди да започнем да работим заедно, пак съм ги наблюдавала. Само когато И. ходеше на работа, само тогава не бяха заедно. Отношенията между И. и детето Б. бяха прекрасни, каквито трябва да бъдат всички нормални отношения между едно дете и неговия баща. И. беше изключително грижовен. Детето го възприемаше като баща. Два пъти съм го чувала да го нарича по този начин, включително на погребението на Б.. Детето стоеше само на прозореца и когато влязох ме попита: „Тата ?“, търсеше баща си. Преди Б. да стане много зле, в жилището живееха – Б., И. и детето. Когато се вложи много преди смъртта си, се наложи майка ѝ и баща ѝ също да дойдат, защото се налагаха грижи едновременно и за детето, и за нея. Това, което съм видяла и чула със собствените си очи и уши, и това, което Б. ми е споделяла, бяха непрестанни критики от В. към Б. относно отглеждането на детето. Според мен и по моята преценка също, В. не се отнасяше към детето, както трябва да се отнася една баба към своето внуче. Чувала съм я да го обижда с грозни епитети. Дори Б. ми сподели, че се е скарала с майка си, защото бабата е наричала детето - тъпак и идиот и някакви други от сорта, които не помня. Това е дете, което израсна в К.- 19 среда и все пак баба му В. беше един от хората, които детето виждаше. Аз лично нямам достъп до детето. Майката на Б., ми спря достъпа до детето. Това се случи след смъртта на Б., може би м. януари, не си спомням. Спря ми достъпа, защото смята, че ние вземаме някаква страна. Държеше се много неприятно с нас. Когато аз, заедно с моето дете отидохме да видим Б., баба му В. се държи много неприятно с нас. Позволи да видя Б., но след това започнала да обяснява, че съм крадла, че съм откраднала някакъв портфейл на Б.. Това го научих от нейни близки, че тя е говорила за мен. Това беше основната причина да спра да търся Б.. Тя се опитваше да ни раздели, в зависимост от това, чия страна вземем - нейната или на И.. Аз това не го разбирам, защото смятам, че детето трябва да бъде обичано и обгрижвано и всички да помагаме за неговото отглеждане така, както сме обещали на Б., и както искаше тя. Основната причина, поради която знам, че детето не е припознато от И. е, защото Б. искаше да ползва някакви облекчения, като самотен родител, относно детски градини и т.н. Според мен, И. има потенциал да полага грижи за детето. Доколкото знам, в момента И. има много добри жилищни условия при които живее под наем, а и възнамерява да си купи жилище.

На въпрос на адв. В., свидетелката отговори: Моето впечатление от отношенията между В. и И. след смъртта на Б. са, че ако някой не се съгласи с нейното мнение-на

В., бива отритнат. Моята приятелка Б. ми е споделяла много неща. Ние бяхме, като сестри. Споделяла ми е, не точно кой е биологичният баща на детето, а че има съмнение кой е. Нейното съмнение беше, че е някой друг, а не И.. Споделяла е с мен, че иска И. да бъде баща на детето, защото той беше фактическия баща на детето. Това, което сподели, докато можеше да говори, защото последната седмица пред смъртта ѝ вече не можеше, беше, че иска И. да се грижи за детето, заедно с родителите ѝ. Това, което тя ми каза лично е, че иска детето да живее с И., всички останали: ние – нейните приятелки и нейните родители да му помагаме с грижите към детето.

Страните /поотделно/ - Нямам повече въпроси.

Съдът освободи свидетелката от залата.

В залата се въведе свидетелката С. Г. С., ЕГН [ЕГН].

Предупредена за наказателната отговорност по чл.290 от НК.

Обеща да каже истината.

Разпитана свидетелката отговори: Познавам И., Б. и В.. Ние сме приятелски семейства с родителите на Б.. Б. е израснала пред очите ни. Контактувала съм повече с В., защото сме приятелки, не толкова с Б., но и с Б. съм имала контакти. Преди смъртта си Б. живееше с И.. Може би с него е живяла над 10 г., защото си спомням, че на сватбата на дъщеря ми бяха заедно. Една седмица преди смъртта ѝ аз разговарях с нея. Не съм провеждала с нея разговор, кой иска да се грижи за детето. С майка си беше в добри отношения. Тя беше баба, която помагаше много от първия ден на раждането на Б.. Като бременна в първите месеци, тя сподели с мен, че с И. отношенията не са добри и иска той да излезе от апартамента, и че му е изхвърлила багажа, но той не си тръгва. След раждането не знам какво е станало. В. имаше притеснения, като се роди детето, тъй като там има апаратура, която беше свързана с работата на И. и се притесняваше за детето. И искаше апаратурата да бъде изнесена по тази причина. В. казваше, че иска, ако е възможно детето да познава баща си, тъй като се смяташе, че биологичният баща е друг. Бабата поемаше детето почти през целия ден. Когато времето беше хубаво, те бяха навън. Прибираще го в къщи за хранене и за спане. Аз в къщи не съм влизала, а съм била с нея, когато тя е била навън с детето. Веднъж не съм видяла И. да изведе детето примерно сам или с Б.. Може да го е извеждал, но аз не съм го виждала.

ЮРК. В.: Нямам въпроси.

На въпрос на адв. В. свидетелката отговори: Живея близо до В. и до Б. около 10 минути пеш. Имала съм много пъти лични разговори с Б.. Била съм близка с Б., споделяла ми е лични неща, но аз повече съм контактувала с майка ѝ. Освен този личен разговор, който споменах в началото на бременността на Б., след това съм говорила лично с нея, но за общи неща. За лични неща не сме говорили. По време на болестта на Б. аз лично знам, че В. се грижеше за детето и за Б.. Ходила е на лечение в Т. с И.. Понастоящем имам контакт с детето, то стои при мен. Контактува с баба си, с приятелките на баба си, контактува и с моя внук, който е на 10 години. Контактува и с други деца. Ходил е на ясли, сега е на детска градина. Мисля, че И. няма контакт с детето, защото той според мен не желае. В. иска детето да се вижда с И., но само в нейно присъствие. Тя не желае детето да остава насаме с И.. Това ми е споделила.

Страните /поотделно/: Нямаме въпроси.

Съдът освободи свидетелката от залата.

В залата се въведе свидетелката Е. К. Г., ЕГН [ЕГН].

Предупредена за наказателната отговорност по чл.290 НК.

Обеща да каже истината.

Разпитана свидетелката отговори: Познавам Б. от 24 години, от училище сме приятелки. И след това бяхме приятелки. В последните години бяхме в по-близки отношения. Нейни приятелки бяха Е., О., К.. При всеки удобен случай се виждахме с нея. Децата ни са с малка разлика и в седмицата се виждахме поне 3-4 пъти навън в парка, на разходка с децата. Повечето случай съм виждала Б. с детето навън. По-рядко с В., когато Б. не може. Б. живееше с И. 10 години, доколкото знам. Не съм виждала И. с детето. Б. е приемала И. като съквартирант, това ми е казвала, когато забременя с Б.. След като се роди детето ми е казвала, че са заедно за да си помагат за сметките. Тя не гледеше на И., като на свой съпруг. Б., като приятелка ми е споделяла, че иска да има дете. Не ми е казвала, че иска да е от И. или от конкретен мъж. Просто сме си говорили, че това е в реда на природата и всяка жена иска да стане майка. С майка й В. се познавахме, докато Б. беше жива само на здравей - здрасти. От Б. знам, че имаха търкания с майка й, но поддържаха отношения. Имаха спорове относно отглеждането на детето. В. даваше съвети, които Б. не приемаше и си го гледеше по неин начин. Затова сега В. си го гледа по своя начин. В момента виждам детето. То се чувства прекрасно. При последната ни среща беше щастлив. Беше в детски кът и си играеше - изглеждаше щастлив. Не знам дали И. се вижда с детето. Нямам информация да се е виждал с детето. В. ми е казала, че И. не се вижда с детето, защото двамата имат спор по начина на отглеждане на детето. Когато вече Б. беше зле, сподели с мен, че иска детето да познава биологичния си баща. Докато Б. не се разболя мъжът, за който се предполага, че е биологичен баща не е търсил детето. Конкретно на мен не ми е казвала кой иска да се грижи за детето. От мен лично също не е поискала да помагам или да се грижа за детето. Предполагаемият биологичен баща има контакт с детето след смъртта на Б.. В. ми е казвала, че биологичният баща след смъртта на Б. има контакт с детето. Ходи да се вижда с детето, играят. От В. знам, че той в момента не ходи при детето за да не се обърка кой е баща му. Не знам обаче да е предприемал стъпки за да установи бащинството от себе си. Този мъж се казва И.. Детето имаше рожден ден. На рождения ден И. не е присъствал, но е присъствала неговата сестра. Аз лично И. и детето заедно не съм ги виждала. Това, което казах, го знам от В..

На въпрос на адв. Б.: Като казах, че живеят като съквартиранти аз го възприех, че те двамата нямат интимни отношения. Тя имаше интимни връзки с други мъже. Не си готвеха, поръчваха си храна за вкъщи. Не мога да кажа какво се случва зад вратата на дома им. Просто като излизахме Б. поръчваше храна по телефона. И. с детето не съм го виждала. И. само с детето не съм виждала, но с Б. заедно и детето, съм ги виждала. И. се държи добре с детето. Той е бил много грижовен. Не знам дали И. е имал детско столче в автомобила си. Не съм чувала детето да се обръща към И., защото на последната среща, то не можеше да говори. На рождения ден на детето И. не е присъствал, не знам защо. Той не се е свързал с нас. Вероятно е много привързан към детето.

Страните /поотделно/: Нямаме въпроси.

Съдът освободи свидетелката от залата.

АДВ. В.: Представям заверено копие от Социален доклад и моля да го приемете.

АДВ. Б.: Моля да ми дадете срок за писмено становище по приетия доклад.

ЮРК. В.: Не възразявам Социалния доклад да бъде приет. Държа да се призове представител на ДСП.

СЪДЪТ ПРИЕМА Социалния доклад представен от адв. В..

ДАВА 7-мо дневен срок на останалите страни за становище по него.

ДА СЕ УВЕДОМЯТ вещите лица за извършване на експертизата, като съобразят събраните в днешното съдебно заседание гласни доказателства, а при необходимост- и след среща с детето, и депозират заключение с преписи за страните най-късно 7-дни преди датата на следващото съдебно заседание.

АДВ. Б.: Моля да ми се изпрати препис от протокола по имейл.

На адв. Б. да се изпрати препис от протокола по имейл след неговото изготвяне.

За извършване на допуснатата експертиза, **СЪДЪТ**

ОПРЕДЕЛИ:

ОТЛАГА ДЕЛОТО И ГО НАСРОЧВА за 31.10.2022 г. от 10:45 ч., за която дата и час страните са уведомени на основание чл.138, ал.2 от АПК.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 13:10 часа.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: